

Більшість читачів одразу здогадається, що йдеться про міністра освіти, науки, молоді і спорту Дмитра Табачника. Таку славу він зажив завдяки десяткам публікацій, інтерв'ю, які сипляться з нього, як з рогу достатку, і в яких він на всі лади паплюжить Україну. Аналізу публіцистичного доробку міністра присвячено книжку Івана Дзюби «Прокислі «щі» від Табачника. Галичанофобія — отруйне вістря українофобії», Дрогобич: «Коло», 2010, на яку й будемо посилатися далі. Іван Дзюба відзначає «несхитність Табачника у доведенні того, що йому треба довести. Аргументів йому ніколи не бракує, бо він їх не потребує. Сказати б, «не вживає». (с. 17). Хоч ця книжка малодоступна, але (поки що) її можна прочитати в бібліотеці Академії наук, то розгорнуту аргументацію книжки переказувати не будемо, але кілька цитат із Табачника мовою оригіналу наведемо.

За Катерини II «украинские земли достигли экономического и культурного расцвета» (с. 54).

«В России, до 1917 года, русские, украинцы и белоруссы считались единым православным народом, что было тем более верно...» (с. 22).

«Ни для кого не секрет, что последние пять лет (2005—2009) Украину ведут по пути насильственного навязывания неприемлемой для подавляющего большинства ее населения идеологии пещерного галицийского национализма... На смену польской культурной элите Львова пришли сказочные «укры» с полонин, в наше время умудрившиеся даже записать себя в казаки. Только в этом регионе, где лишь в первой половине двадцатого века вчерашние лакеи научились мыть руки и пить «господский напиток» — кофе, до сих пор не знают, что русские соседи познакомились и с этим напитком, и с прочими благами европейской цивилизации примерно тогда же, когда и сами европейцы...» (с. 64—65).

«Если применить к Украине понятия нации и государства, то можно сделать несколько очевидных выводов. Наиболее важный из них касается отсутствия украинской политической нации... Нет ни одного из необходимых элементов его (государства) существования». (Мир без Украины, с. 332, 337—338).

«Зато украинскому государству (если, конечно, быть последовательным) придется отказаться от всех территорий за Збручем (которые должны вернуться к Польше), от Северной Буковины и Южной Бессарабии (необходимо вернуть Румынии), от Закарпатья (до 1939 года входило в состав Чехословакии, в 1939—1945 годах принадлежало Венгрии)» (газета «Известия», 29.09.09).

Обдумавши цитати, доходимо висновку: Табачник — російський шовініст. Більше того, він провокує територіальні претензії сусідніх держав до України. То можна сказати точніше: Табачник — «московський холуй з ініціативою».

Тепер зупинимося на моральних якостях міністра. Язык не повертається назвати його порядною людиною, бо в його біографії багато брудних історій. Нагадаємо дещо.

У 1994 році Табачник був головою виборчого штабу Кучми, який балотувався на посаду Президента. А в 2009 році (газета «Сегодня», 10.07.09) вихвалявся тим, що під час виборчої кампанії фальсифікував результати соціологічних опитувань населення. Таке грубе втручання у процес волевиявлення громадян у демократичних країнах є кримінальним злочином.

Після перемоги Кучми на виборах у 1994 р. Табачник став керівником адміністрації Президента. Але в 1996 р. розгорівся скандал через безпідставне отримання Табачником військових звань, і він утратив як посаду, так і звання полковника і майора.

17 липня 2004 року віце-прем'єр із гуманітарних питань Дмитро Табачник від імені Януковича подарував Національному музею історії України раритетні листи Михайла Грушевського. Згодом з'ясувалося, що всі ці документи було викрадено із львівського архіву (Вікіпедія). Досить дивно, що й досі не відомо, до кого з двох згаданих посадовців і як потрапили ці листи. Але відомо, що зі Львова вкрали безліч історичних пам'яток.

Ще було сумнівне отримання Табачником наукових ступенів кандидата і доктора історичних наук. У різних архівах повинні зберігатися три примірники текстів обох наукових доповідей, за які претендент одержує науковий ступінь. Але слідів цих текстів досі не виявлено, хоча за справу взялися вже й народні депутати...

Тож не дивно, що призначення Табачника міністром освіти і науки викликало в країні шок. Івано-Франківська, Тернопільська, Львівська, Рівненська, Волинська обласні ради, Сумська міськрада закликали звільнити Табачника, поширилися протестні акції серед студентів. Під час виборів Янукович обіцяв об'єднати Україну, але якось переплутав напрями і пішов у протилежний бік. І зовсім скоро з'ясувалося, що напрям руху він вибрав зовсім не випадково. Ректори низки харківських і київських вузів виступили на підтримку Табачника. В умовах, які склалися, підтримка одіозної фігури безумовно означала втрату авторитету у власному вузі, але ректори на такий крок пішли. То на цей вчинок ректори, безумовно, були змушені вищою владою держави. Опір призначенню придушили.

І міністр почав працювати, причому саме так, як це обумовлювали його політичні та моральні якості. Наприклад, у газеті «Україна молода» за три місяці, квітень—червень 2011 року, його прізвище згадували в півсотні матеріалів! Нагадаємо лише дві події.

Щороку під час вступної кампанії до вузів прийом документів тривав місяць. Новий міністр, повний реформаторської звитяги, торік скоротив термін прийому документів удвічі. Проста операція — подача документів до вузу — перетворилася на знущання над сотнями тисяч вступників! Табачника запросили для пояснень на телебачення, але

впертий міністр удав із себе дурника і почав пояснювати, що шансів вступити до вузу абсолютно однаково як у тих, хто подав документи першими, так і в тих, хто подав документи останніми. Але зрештою скандал змусив міністра продовжити термін подачі документів...

Навесні 2011 року Табачник несподівано призначив підсумкове тестування у 5—8 класах із чотирьох предметів. Зміст тестів мало підготувати харківське приватне видавництво, а самі тексти тестів були платними для учнів, які хотіли б їх придбати для підготовки до тестування. ЗМІ, народні депутати почали характеризувати цей крок міністра як аферу на мільйони гривень. Коли ж самі тести стали доступними, то виявилось, що вони рясніють грубими помилками, наче диктант двієчника. Врешті-решт скандал змусив міністра відмінити свій наказ.

Отже, навіть у простих ситуаціях міністр демонстрував свою неспроможність. Критика на його адресу стала загрозливішою. Прем'єр-міністр і Президент зробили попередження Табачнику. Невже фігура захиталася? Аж ось 1 липня в програмі Шустера на каналі УТ-1 Табачник сам собі проспівав панегірик: відзначив широту охоплених ним проблем освіти, глибину їх розуміння, системність тощо. Жоден із присутніх не зауважив, що ера Табачника — то період суцільних скандалів з усіх питань, яких торкається його рука. Канал УТ-1 — державний, шоу Шустера на 100 відсотків контролює влада, то й цей гімн на честь міністра узгоджено з керівництвом країни. Чому ж ця фігура непотоплювана? Тому що російського шовініста цінують в Україні набагато вище, ніж у самій Росії. У Росії «пещерний націоналізм» уже придушив опір, тоді як в Україні ще потроху іскриться.

Володимир Мельник, кандидат фізико-математичних наук, доцент, Київ ([УМ](#)).